

[Statsministeren]

heden på arbejdsmarkedet gennem uddannelsstilbud og også ved at støtte iværksættere. Jeg skal ikke sige mere om det, og jeg vil godt et kort øjeblik beskæftige mig med prisudviklingen, for jeg tror, det er fantastisk vigtigt.

Jeg mener, at vi kan fastslå, at inflationen og priserne i Danmark nu er i ro, og det tror jeg også giver mere beskæftigelse. Ja, kan man så spørge, men er prisudviklingen ikke overalt i verden afdæmpet sammenholdt med for nogle år siden? Jo, men det går altså bedre i Danmark. Jeg kan oplyse, at for EF som helhed er stigningstakten i priserne for de seneste 12 måneder beregnet til 5,5 pct. Tallet for Danmark var 4,1 pct. Sammenligner vi så med vore nærmeste naboer som Norge, Finland og Sverige – Danmark havde altså 4,1 pct. i inflationstakt – så havde Norge 5,6 pct., Finland 5,8 pct. og Sverige 6,9 pct. Vi placerer os altså smukt, og det betyder noget for beskæftigelsen.

De nyeste beregninger peger på, at vi kan håbe, at prisudviklingen i Danmark i året 1986 kommer helt ned på ca. 1¼ pct. Det er jo næsten ikke til at bære at læse om, og vi kan kun håbe, at det viser sig at være rigtigt, men det får da sin betydning for beskæftigelsen og igangsætningen, og det får da også sin betydning for reallønnen. Det er jo dette, der betyder, at reallønnen vil stige til næste år, og så må man bare håbe, at vi har råd til det fuldt ud. Det er jo det, det hele drejer sig om.

Så siger hr. Svend Auken henimod slutningen af sin tale, at man ikke kan fjerne sporene efter den borgerlige regering på 3 måneder. Denne erkendelse er jeg taknemlig for. Jeg tror også, der er mange andre end regeringen, som finder beroligelse derved. Det kan man naturligvis ikke, men man kan måske godt ødelægge mange af de gode resultater på forbløffende kort tid, og især hvis man er forberedt derpå, har lagt planer. Og socialdemokratiet har jo forberedt sig. Jeg tænker på det nye program. Efter min opfattelse vil socialdemokratiets nye program – nå ja, nye og nye, lad os nu være flinke – være ødelæggende for opsvinget, og jeg tror, at det vil skabe ny arbejdsløshed. Jeg ved godt, at det naturligvis ikke er motivet, selvfølgelig ikke, men sådan vil det virke. Socialdemokratiet ønsker jo ikke større besparelser, men dets politik vil så føre til betydelige skatte-

stigninger. Hvad koster det? Ja, så vidt jeg kan vurdere, koster socialdemokratiets nye program fuldt gennemført meget vel 20–25 mia kr. Ja, det er fantastisk, og her anlægger jeg endda et forsigtigt skøn, ja, jeg kan sige det endnu fornemmere: man kan kalde det et konservativt skøn. (*Munterhed*). Det går ikke, den politik er ubrugelig.

Nu har jeg ikke flere bemærkninger til hr. Svend Auken, men jeg vil godt sige et par ord til hr. Gert Petersen og fru Pia Kjærsgaard. De var enige om én ting: skattetrykket var steget. Det talte de en del om, og det er da også rimeligt nok. Må jeg sige herom, at det er korrekt, at skattetrykket målt som det samlede skattetryk er steget, og jeg kan sige præcis hvor meget. Fra 1981 til 1986 er det steget fra 45,5 pct. til 48 pct., altså med 2½ pct., på trods af de dramatisk store besparelser, og det hænger naturligvis sammen med, at vi skal have de underskud helt ud af verden, og det skal gå så hurtigt som muligt. Derfor har vi ikke kunnet undgå, at det samlede skattetryk er steget.

Så kan man spørge: kommer der aldrig nogen sinde en dag, hvor skatterne kan bringes ned? Jo, det tror jeg, og det mener jeg har sin begrundelse i, at vi har to ekstraordinære poster på statsregnskabet i disse år, som er uhyggelig store, men vi kan ikke komme uden om dem. Den ene post er renterne, den anden post er dagpengene.

De samlede renteudgifter i 1986-finanslovsforslaget beløber sig vist, hr. finansminister, til omkring 56 mia kr., de samlede dagpengeudgifter til et sted mellem 20 og 25 mia kr. Så lad mig forsigtigt sige: her har vi to samlede udgiftsposter, som løber op i et fabeltal, i alt 75 mia kr. I samme omfang som vores økonomiske politik lykkes og vi kan begynde at få gælden nedbragt og vi kan se en ende på den alt for høje arbejdsløshed, har vi dele af de 75 mia kr. til rådighed, omsider.

Derfor mener jeg ikke, at de partier, som går ind for, at skattetrykket skal lettes, bør tabe modet, men det tager nogle år, inden man kan begynde at realisere det, for vi skal først have underskuddene ned på nul. Men dagen kommer naturligvis. Når vi kommer væk fra hovedparten af de 75 mia kr., så er øjeblikket inde.

Så kan man spørge: hvor meget er 75 mia kr.? Jeg kan illustrere det ved at nævne, at det samlede provenu af, hvad vi 5 millioner